

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

La fi del tabac

Darmanin i la Unió Europea sotmeten Andorra

El dimecres, 28 de març, el ministre francès d'Acció i Comptes Públics va fer una visita senyorial –en el sentit preconstitucional del senyoriu del comte de Foix sobre Andorra– per recordar al Govern el que ja havia ordenat a Antoni Martí el mes de febrer passat en una reunió celebrada a Bercy, la seu del ministeri de Finances francès.

La visita del ministre Darmanin es va acabar al Pas de la Casa, amb fotografies de bracet amb el ministre Cinca visitant supermercats i fent declaracions a la nombrosa premsa francesa present en què es va deixar clar que hi hauria un abans i un després de la imposició francesa d'un nou capteniment en el comerç andorrà del tabac.

I així ha estat. França fa veure que aixeca el veto però aquest suposat aixecament va acompanyat d'un sotmetiment, d'un agenollament sense precedents d'Andorra davant les exigències franceses.

La comunicació cloroform del Govern Martí –amb la complicitat, no pas per esperada menys escandalosa, dels negociadors de la Comissió Europea– deia divendres que s'ha aconseguit un període transitori de trenta anys per a les activitats de cultiu, producció i comercialització del tabac.

El projecte d'acord d'associació amb la Unió Europea va acompanyat d'un document adjunt en el qual Andorra es compromet a una sèrie d'actuacions en l'àmbit del tabac, que, en cas

d'incompliment, farien saltar pels aires l'acord.

És així, per molt que Martí i la seva ministra ho amaguin.

Al capdavall, a l'espera de poder llegir –quan Martí deixi d'amagar-lo– i comentar el text que finalment es rubriqui a Brussel·les, el que ha quedat clar aquest cap de setmana és que l'activitat econòmica andorrana vinculada al tabac, entesa com la collita d'una producció agrícola, la seva venda

L'activitat econòmica vinculada al tabac a tot estirar es pot allargar cinc anys

als fabricants, la importació de tabac en floca per a la producció en les fàbriques d'Andorra i la ulterior comercialització d'aquella producció en el comerç andorrà, té data de caducitat. Una data que no és, ni mai no ho serà, la dels trenta anys sinó que, a tot estirar, pot allargar-se cinc anys.

De què serveix l'horitzó quimèric dels trenta anys si ens estan dient que en els primers set anys Andorra ha de demostrar fefaentment a la Comissió Europea que està aplicant fil per randa els seus compromisos en l'etiquetatge i presentació dels paquets de tabac i la seva adhesió al conveni de l'Organització Mundial de la Salut sobre els riscos del tabaquisme en la salut de les persones?

De què serveix l'horitzó enganyós dels trenta anys si l'any set Andorra ja ha de desmantellar el seu règim duaner d'imposició de taxes al tabac?

De què serveix l'irreal apel·lació als trenta anys si Andorra ha de procedir, si us plau i per força, a legislar a toc de xiulet de Brussel·les per mantenir permanentment un diferencial reduït entre el preu de venda andorrà i el preu de venda espanyol del tabac elaborat a casa nostra?

Només pot servir perquè la comunicació cloroform intenti ensarronar la ciutadania pensant-se la medalla d'un èxit negociador que hauria permès que la Comissió Europea hagués acceptat l'exigència de Martí d'un període transitori de trenta anys.

No cal ser colliter, fabricant o comerciant –ni tampoc contrabandista– per adonar-se de l'enganyifa.

La Unió Europea exigia que s'acabés amb l'excepció tabaquera de 1990 i ho ha aconseguit. Martí va suplicar a Brussel·les que li deixessin vestir la qüestió amb una suposada llarga transició i la transició s'acaba l'any set.

I la clàusula de salvaguarda, que permetrà fer saltar pels aires l'acord si Andorra no compleix amb els seus compromisos, és una amenaça contundent que hauria de fer despertar dels seus somnis els seguidors més beneïts de la comunicació cloroform del cabdill Martí.